

Voorwoord

Op advies van de arts op 6 Mei een dagboekje bijgehouden, wat was dat een goed advies. Ik was idd al veel vergeten en het heeft me in die weken dat het gebeurde erg geholpen, en nu weer om het te schrijven. Wel zeer moeilijk om hier aan te beginnen maar we gaan het gewoon doen dan maar tranen. Het zal vast met wat foutjes en verkeerde zinsopbouw geschreven zijn maar dat ben ik.

Het was een erg emotioneel moeilijk jaar met erg veel leer momenten. Maar ook een dankbaar jaar. En wat ben ik trots op mijn kinderen. Die zijn al jaren zo'n grote steun voor ons en voor elkaar ik kan niet beschrijven hoe fijn dat is.

Vanaf 2018 heeft Dave al drie operaties aan de aorta gehad. Bij elke operatie neem je toch

afscheid van elkaar en denk je dit is het dan.
Vooral de operatie aan de buik aneurysma 10
Maart 2022. Die zou erg spannend worden. Dave
zelf dacht dat hij het niet zou redden en heeft de
dagen ervoor bewust met veel tranen afscheid
genomen van ons. Wat dan heel zwaar is want je
ben er zelf ook erg bang voor. Gelukkig is dat
toen buiten zijn nier (een nier is afgestorven)
heel goed gegaan. En toen zijn nier na zes dagen
weer begon te werken ging het ook snel beter
met hem. We waren weer lekker bezig met het
gezinnetje van genieten, werken en leven

Maar toen we dachten dat we echt alles gehad
hadden gebeurde er dit.....

Vrijdag 6 mei 2022 21.31

En toen was er die harde klap.....

21.31 Ik kijk opzij mijn god wat gebeurt er nu!!!!

We hadden net de hondjes uitgelaten. Je wilde graag meelopen ook al was je zo moe, want anders moest ik weer alleen en dat vond je vervelend. Maar je was zo aan het sjokken niet normaal en zo zielig. Al allerlei onderzoeken gehad maar het ging maar niet over. De zenuwpijn in je voet was het ergste. Maar ook het lopen ging soms niet en je was echt zo moe. Voor we gingen wandelen zei je nog: ik heb weer hoofdpijn dus nog even wat gaan liggen met paracetamol. Je had ook een pittige operatie

gehad aan je aneurysma in de buik dus ook niet heel raar natuurlijk.

We keken naar de verraders met een bakje chips en dan naar bed dachten we...

En daar lag je als een klein hoopje mens langs de bank en je hoofd onder het bijzet tafeltje gelijk in coma. Je kleur was heel raar grijsig blauw en je arm lag in een vreemde houding, zo ontspannen en zwaar. Ik wist gelijk dit is heel fout. Ik heb je zo goed mogelijk recht getrokken wat niet meeviel. Je was zo zwaar en log en ook stonden de meubels in de weg. Ik begon in je gezicht te tikken , je roepen en vooral smeken om wakker te worden. Ik ging maar in je mond ademen en je kreunde.

Ik kreeg een heel rustig apart gevoel over me heen en ging alle stappen in mijn hoofd na, echt bizar. Dat is een gevoel dat je nooit vergeet. Nu bellen naar 112, op de luidspreker, goed luisteren en rustig blijven(wat niet mee viel) en zo benoemde ik mijn mezelf elke stap. De dame

van de alarm centrale had een erg prettige stem was heel rustig en begon mij alles uit te leggen. Begin maar te reanimeren zei ze. Leg je handen tussen de tepels en druk de borst goed diep in. Tel maar mee (dat ritme vergeet ik nooit meer)
1, 2, 3, 4 los 1, 2, 3, 4 los 1, 2, 3, 4 los..... en ga zo maar door

Ik zei ik moet de deur opendoen maar wilde niet bij jou weg, ik was zo bang. Dus even paniek. Ik ga rennen maar struikel over de poef en vier honden die helemaal dol werden natuurlijk. Toen de sleutel weer pakken voor het nachtslot echt verschrikkelijk maar gelukt de deur staat open. Ik ga weer verder met reanimeren maar dan wordt er geklopt ik roep binnen maar wat denk je, de deur was dichtgevallen. Ik ren naar de deur en er staat hulp van de AED groep. Ze komen naar binnen gerend wat een opluchting er is nog hoop.....

De eerste man was Evert een vriend van mijn broer. Ik was echt erg blij een bekend gezicht te

zien. Ze nemen gelijk alles over de meubels weg Dave wordt goed neergelegd en ze gaan reanimeren. Binnen hele korte tijd staat heel het huis vol van de AED groep, de politie. Daarna komen een oude vriendin en haar man met het AEG kastje binnen. Ik ben achter aan tafel gaan staan en kijk alleen maar soms slaat de paniek toe ik wil dat niet Ik wil gewoon rustig blijven pffffff

Ik bel Kimi die is in de Reeshof Hij was net even weg met zijn maatje naar ah en dan bij ons chillen. We komen ze nog tegen als we met de honden wandelen. Die raakt natuurlijk volop in paniek. Wat is hij geschrokken Hij belt Lydie in paniek die is op een feestje en die belt weer Mika die in Gent is. Wat moet er in die hoofdjes zijn gebeurd niet te bevatten. Als Kimi de straat in rijdt staat heel de straat vol met zwaailichten en mensen. Ondertussen laat jij alles lopen het laatste lichaamsvocht komt eruit. Dus we denken allemaal hetzelfde: Dit was het dan je bent er